

Lenka Žlebková: Řídím se heslem: Když něco chceš, tak to dokážeš

V Americe začínala jako pokojská a míchala vajíčka, po návratu do vlasti se vypracovala do manažerských pozic v několika hotelech, aby se roku 2020 stala historicky první ženou v čele Kongresového centra Praha. Do toho si stačila pořídit skvělého manžela a porodit tři syny. Její recept? „Stačí vědět, co chcete, mít odvalu a nevzdávat se,“ popisuje svůj život plný profesních i soukromých úspěchů.

Jste první dámou české kongresové turistiky. Je to náhoda? Nebo jste už od dětství měla schopnost organizovat či řídit a toužila poznat svět?

Náhody podle mě úplně neexistují. Jsem přesvědčená, že každý je strůjcem svého osudu. Vždy jsem se chopila příležitostí, které mi přišly do cesty. Dětství mě určitě významně ovlivnilo v tom, kým jsem dnes. V dětství jsme s rodiči hodně cestovali. Po úmrtí mého tatínka v pěti letech, kdy jsme měli hluboko do kapsy, jsem hlavně nechtěla přitěžovat mámě, snažila se být co nejsoběstačnější, dobře se učit a být jednou finančně nezávislá. Bavila mě matematika a jazyky. Od deseti let jsem se učila anglicky a věděla, že chci do světa. O to více, když jsem viděla, jak táta mé spolužačky, který pracoval v zahraničním obchodě, vozil drobnosti, jež se tady nedaly koupit. V hlavě mi utkvěly třeba barevné tyčinky do uší. Volba studovat jazyky a zahraniční obchod byla každopádně příležitostí, jak naplnit touhu poznat svět, být svobodná a stát na vlastních nohách.

Úmrtí táty muselo být velkou tragédií a zásahem do života celé rodiny. Ovlivnilo tohle neštěstí vaše kroky po základní škole?

Tu jsem do roku 1989 navštěvovala v Kopřivnici. Po revoluci jsem přešla na tehdy první cizojazyčné francouzské gymnázium, které bylo v Olomouci, kde bydleli prarodiče z otcovy strany, a těžko říct, jestli by situace byla stejná, i kdyby tatínek žil. Možná by ve mně nebyla tak silná touha po samostatnosti. I ta mě po střední škole vedla do Prahy, kde jsem studovala mezinárodní obchod se zaměřením na cestovní ruch na VŠE. A pak dál na stáž na École supérieure de commerce v Paříži nebo internship v USA. Ale kdoví. Třeba bych jako turistická průvodkyně, delegátka a stážistka jezdila do zahraničí za každých okolností.

Co vás zahraniční pobyty naučily?

Skutečnou školou života byly pobyty v USA. Když se v jedenadvaceti ocitnete v San Franciscu bez bydlení a práce, je to velká zkouška. San Francisco je úžasné město, ale má i pofiderní čtvrti. V jedné z nich jsem musela chvíli bydlet, protože mi nevyšlo domluvené bydlení u kamarádky. Bylo to hodně náročné, ale podařilo se mi najít práci v italské restauraci a do italské čtvrti se i přestěhovat. Kromě San Francisca jsem zažila třeba i Atlantu, kde jsem v hotelovém řetězci Marriott začínala na postu pokojské nebo připravovala snídaně. Vstávala jsem v půl šesté ráno, nachystala snídaňový bufet, připravila těsto na vafle nebo umíchala spoustu vejcí. Mnohdy jsem pracovala i tři týdny v kuse bez jediného dne oddechu. Práce se ale vyplatila, postupem času jsem přešla na recepci a získala do budoucna cenné zkušenosti z provozu hotelu. Ameriku jsem po třech pobytech v roce 2004 opouštěla vděčná za všechny příležitosti a s vědomím, že mě neskutečně posílila.

Co nejcennějšího vám zahraničí dalo?

Naučilo mě spoléhat se sama na sebe, nemít strach z neznáma, žít život tady a teď. Přineslo mi mnoho situací, kdy jsem musela vystoupit z komfortní zóny a zkusit něco nového. Naučilo mě tak velké odolnosti a vytrvalosti. Od té doby se také řídím americkým heslem: Když něco chceš, tak to dokážeš. Stačí vědět, co chcete, mít odvahu a nevzdávat se.

Kam vedla vaše cesta po návratu do Česka?

Moje první práce na hlavní pracovní poměr byla ještě mezi cestami do USA, jako produktová manažerka jsem v CzechTourismu úročila zkušenosti z průvodco-

vání a začala se věnovat turistickému ruchu v Česku naplno. Po posledním návratu z USA jsem skočila do hotelnictví a krátce působila jako rezident manažerka v Mamaison Hotels. Později jsem nastoupila do obchodu v President Hotel Prague – i tam jsem čtyři roky na pozici obchodní a marketingové ředitelky čerpala ze zahraničních zkušeností. Čím dál více mě ale začal bavit kongresový svět, proto jsem se začala angažovat jako členka představenstva asociace Prague Convention Bureau, která usiluje o to, aby byla Praha pro pořadatele velkých kongresů atraktivní destinací. Po návratu z první mateřské jsem se stala ředitelkou této asociace a podařilo se nám dostat Prahu do TOP 10 světových kongresových destinací. Nastal čas jít za svým tehdejší snem, stát se spolumajitelkou malého hotýlku

„Když se v jedenadvaceti ocitnete v San Franciscu bez bydlení a práce, je to velká zkouška.“

ve svém rodném kraji. I když se sen nenaplnil, narodil se mi tam třetí syn a já označila tuhle dvouletou etapu svého života jako návrat ke kořenům. Pak už následovalo jen Kongresové centrum Praha, kde jsem v roce 2016 začínala na postu obchodní a marketingové ředitelky. Skoro čtyři roky jsem poznávala chod centra, než mi byla nabídnuta příležitost přihlásit se do výběrového řízení na pozici generální ředitelky.

Kolik bylo kandidátů?

Do prvního kola přišlo přes sto životopisů.

Do ředitelského křesla Kongresového centra Praha jste usedla v roce 2020, v době vypuknutí pandemie a proticovidových opatření. Jak jste se se situací poprala?

Nastoupila jsem prvního března a dvanáctého jsme zavírali kvůli

prvním lockdownům. Rušily se nasmouvané akce, netušili jsme, z čeho budeme platit provoz a zaměstnance. Přiznávám, že to bylo velmi náročné, ale našli jsme si cestu, jak se se situací poprat. Společně s AV partnery jsme postavili virtuální studia a začali nabízet on-line akce nebo poskytovali prostory filmařům, kteří měli jako jediní pro natáčení v lockdownu výjimku. Paralelně ze zahraničí přicházely zprávy o tom, jak se mnohá kongresová centra mění na polní nemocnice, proto jsme i naši budovu k těmto účelům nabídli. Metropolitní očkovací centrum jsme v roce 2021 dokázali díky skvělému týmu lidí postavit do tří týdnů. Díky neuvěřitelné rychlosti proměny a naší schopnosti najít i v nepříznivých podmínkách východisko se nám podařilo udržet většinu zaměstnanců. Na to jsem moc pyšná.

Neříkala jste si v nejhroších chvílích, že jde o sebevražednou misi?

Mám ráda výzvy, takže neříkala. Celý život se řídím mottem: Co tě nezabije, to tě posílí. Ale také, že život je změna. Proto změny podmínek, nutnost být flexibilní a rozhodná mi nedělalo potíže, spíše naopak. V krizových situacích navíc není čas moc filozofovat, řešíte aktuální situace, jak přijdou. A ideálně podle krizového plánu. Ten jsme sice bohužel na covid neměli, ale naštěstí jsem kolem sebe měla zkušené kolegy i se znalostí krizového řízení a ti mi moc pomohli. Jako rozený optimista jsem navíc celou dobu věřila, že špatná situace jednou skončí a uvidíme světlo na konci tunelu.

Jak se centru podařilo vrátit k normálnímu provozu?

Neskutečně, řekla bych. Podařilo se nám získat zpět silné mezinárodní renomé. Kongresy a konference opět ožívaly, lidé se začali scházet a díky důvěře státu jsme získali také prestižní zakázku na hostování politických jednání v rámci předsednictví České republiky v EU. Do centra zavítalo 2400 politických špiček z celé Evropy, v čele s Ursulou von der Leyen. Během půl roku jsme se s nejvyššími

bezpečnostními opatřeními postarali o nejvýraznější politické velikány a samozřejmě pro nás byly tyto akce i ekonomicky zajímavé. I díky předsednictví jsme rok 2022 končili s rekordním ziskem, kterého KCP nedosahovalo ani před pandemií.

Jak si vlastně Praha v mezinárodní kongresové turistice stojí?

Praha je ve světě velmi oblíbená jako turistický cíl i kongresová destinace. V žebříčku mezinárodní společnosti International Congress and Convention Association (ICCA) se již několik let umísťuje v první evropské desítce nejatraktivnějších kongresových destinací světa podle počtu mezinárodních kongresů konaných v daných destinacích. Za poslední roky 2022 a 2023 se dokonce umístila v TOP pětce Evropy, celosvětově pak byla v roce 2023 šestá. Praha si tedy v mezinárodním srovnání vede skvěle a kongresová turistika se i díky tomu dobře rozvíjí.

Jací hosté z vašeho oboru k nám míří nejčastěji?

V Kongresovém centru Praha nejčastěji probíhají vědecké, lékařské nebo jinak odborné kongresy a konference. Navštěvují nás hlavně světově proslulí lékaři, experti s velmi vysokou odborností, kapacity ve svých oborech, mnohdy samotní nobelisté. A to je skvělé, protože pokud se v Praze setká světový odborník s českými kolegy, často jejich setkání vede také k posunu samotného vědního oboru. Třeba v roce 2016 na konferenci částicové terapie pro 1200 delegátů probíhaly mimo jiné diskuze o tom, zda částicová terapie v protonových centrech nemá být jako jedna z variant, jak léčit rakovinu, hrazená z veřejného zdravotního pojištění. Obrovský zájem, který odstartovaly diskuze na této konferenci, vedl ve finále k tomu, že Protonové centrum v Praze uzavřelo dohody s pojišťovkami a tato zdravotní péče je dostupná i normálním lidem a je hrazená z veřejného pojištění.

Co se návštěvníkům kongresů v Praze nejvíce líbí?

Na kongresových delegátech je výtečné, že se jedná o kultivované turisty, s opravdovým zájmem poznat místo, které navštíví, a utrácejí více než běžný turista. Umějí si pobyt v Praze užít. Obdivují její romantickou atmosféru, bohatou kulturu, jedinečnou architekturu. Očekávají služby na vysoké úrovni, zejména kvalitní gastronomii a doprovodný program. V rámci kongresů a konferencí jim většinou nezbyvá tolik volného času, a proto si často pobyty prodlužují nebo se vrací jako soukromí turisté třeba i s rodinami.

Neodrazují je známé pražské neduhy jako předražené nekvalitní služby (gastro) a taxikáři?

Kongresový turista je určitě náročný klient a většinou ekonomicky lépe situovaný než běžný turista, a proto si vybírá kvalitní restaurace a využívá předem domluvenou ověřenou dopravu nebo oficiálního dopravce kongresu. Mnohdy se tedy nekvalitním službám vyhne a většinou odjíždí z Prahy naprosto nadšený.

Paní ředitelko, upřímně: jak vás onoho roku 2020 přijali vaši mužští podřízení?

Myslím, že dobře. Vždycky jsem měla štěstí na kolegy. Znali mě z mého působení obchodní a marketingové ředitelky a věděli, že mám vizi, kam chci KCP posunout, že jsem odborník z našeho oboru s lidským přístupem, který navíc svou prací žije. I díky tomu mě od začátku respektovali a podporovali.

Má to podle vašeho názoru žena coby top manažerka v ostrém byznysovém světě těžší než muž?

To je velmi těžká otázka. Ano i ne. Ano z pohledu tradičního modelu rodiny, kdy se mimo kariéru stará i o děti a domácnost, zvláště když nemá patřičnou podporu od partnera a zaměstnavatele. Pokud si ale uvědomí své silné stránky, umí je podtrhnout, má podporující zázemí, je dostatečně sebevědomá a nepřestává na sobě pracovat, pak ne. Ale každý top manažer, ať už žena, či muž, by tyhle parametry měl naplňovat, jinak

„Mám doma čtyři báječné chlapy. A ti pro mě vždycky byli, jsou a budou tím nejcennějším.“

by neměl působit ve vrcholné pozici. Ukázkou snahy o rovnocenné zacházení jsou i nejrůznější manažerské žebříčky, kde mají ženy i muži stejný prostor a jsou hodnoceny za to, kým jsou, co a jak dobře dělají. A tak by to mělo být.

Vám se podařilo někdy nějaké top manažerské ocenění získat?

Ano, v roce 2023 jsem získala ocenění Manažer roku 2022 v kategorii služby a loni ocenění Lídr budoucnosti. Obou ocenění si moc vážím. Jsou pro mě znamením, že jdu správným směrem.

Očekává se od vás i role šéfky domácnosti? Můžete prozradit, jak to doma funguje?

Mám doma čtyři báječné chlapy – tři syny a manžela. A ti pro mě vždycky byli, jsou a budou tím nejcennějším. Ačkoli mám náročnou práci, snažím se o vyrovnaný pracovní a osobní život. Nebyla to samozřejmost. Vědomě jsem se naučila šlapat na pracovní brzdu, cíleně zavírat počítač, odmítat schůzky a podobně. Došlo mi, že je potřeba se dobíjet i jinde než v práci, jež mě naplňuje. Doma mám naštěstí skvělého manžela, který je na rozdíl ode mě introvert a vyhovuje mu starat se o domácnost. Takže například jed-

nu rodičovskou strávil se synem doma on. A já se i díky němu dostala tam, kde jsem dnes. Jsem manželovi za jeho podporu velmi vděčná a je mi líto, že se takové podpory nedostává všem ženám, které by i díky ní mohly také do manažerských rolí i top managementů usednout. Tatínek na mateřské je v dnešní české společnosti přece jen ještě trochu rarita, ačkoli i mnoho mužů by si to s dětmi určitě užilo a dali by dětem do života zase jinou výbavu, třeba dcerám větší sebevědomí.

V centru pracujete obklopena díly nejvýznamnějších umělců 20. století. Jak se tam cítíte?

Obohaceně. Naše interiéry jsou samy o sobě kultivující – unikátní design, mramorové obložení, ocelové točité schodiště přes tři podlaží... Ale pravý punc originality a umělecké hodnoty dostávají naše prostory díky více než dvěma stovkám uměleckých děl, která tu máme. Při výstavbě centra byla povinnost investovat právě do umění, i proto se u nás můžete kochat díly největších umělců své doby, často se silným mezinárodním renomé – od Brychtové s Libenským po Procházků či Víznera. Najdete tu nádherné lustry, skleněné plastiky, gobelíny, největší oponu světa utkanou metodou

Art protis od Aloise Fišárka a mnoho dalšího. Kongresové centrum Praha rozhodně za návštěvu stojí.

Stále ráda cestujete?

Ano, stále ráda poznávám nové země, jejich kulturu a životní styl. V současnosti se snažím často spojovat pracovní cesty se soukromými a nacházet kousek prostoru pro poznání místa, na kterém právě jsem. Předloni jsem tak na naši výroční oborovou konferenci vzala do Thajska i manžela, letos se mnou do Barcelony cestoval nejstarší syn. V minulosti jsem se dostala pracovně třeba i do Sarawaku v Malajsii nebo Kao-siungu na Tchaj-wanu. Ryze soukromě momentálně s kluky brouzdáme autem po nejrůznějších zákoutích Evropy, předloni jsme strávili dva týdny ve Francii, loni v Itálii. Co dva roky také jezdíme v létě pravidelně na hory do Bad Gasteinu, kde to máme moc rádi.

Jste typ rekreatky na lehátku, nebo jste spíše podnikavá žena?

Mám ráda oboje, ale je pravda, že temperamentní povaha mi nedovolí ležet na lehátku příliš dlouho. Takže většinou střídáme hory, moře a poznávací cesty. Každopádně se umím sbalit do pár hodin a odjet kamkoli, protože cesta je mnohdy cíl. ■